

Manel Ollé analitza el darrer llibre de Josep M. Espinàs ● Xavier Monteys critica els inconvenients del nou edifici Hesperia Tower de Barcelona ● Mercè Ibarz entrevista l'artista Jordi Pericot

QUADERN

EL PAIS

Número 1.211, dijous 10 de maig de 2007

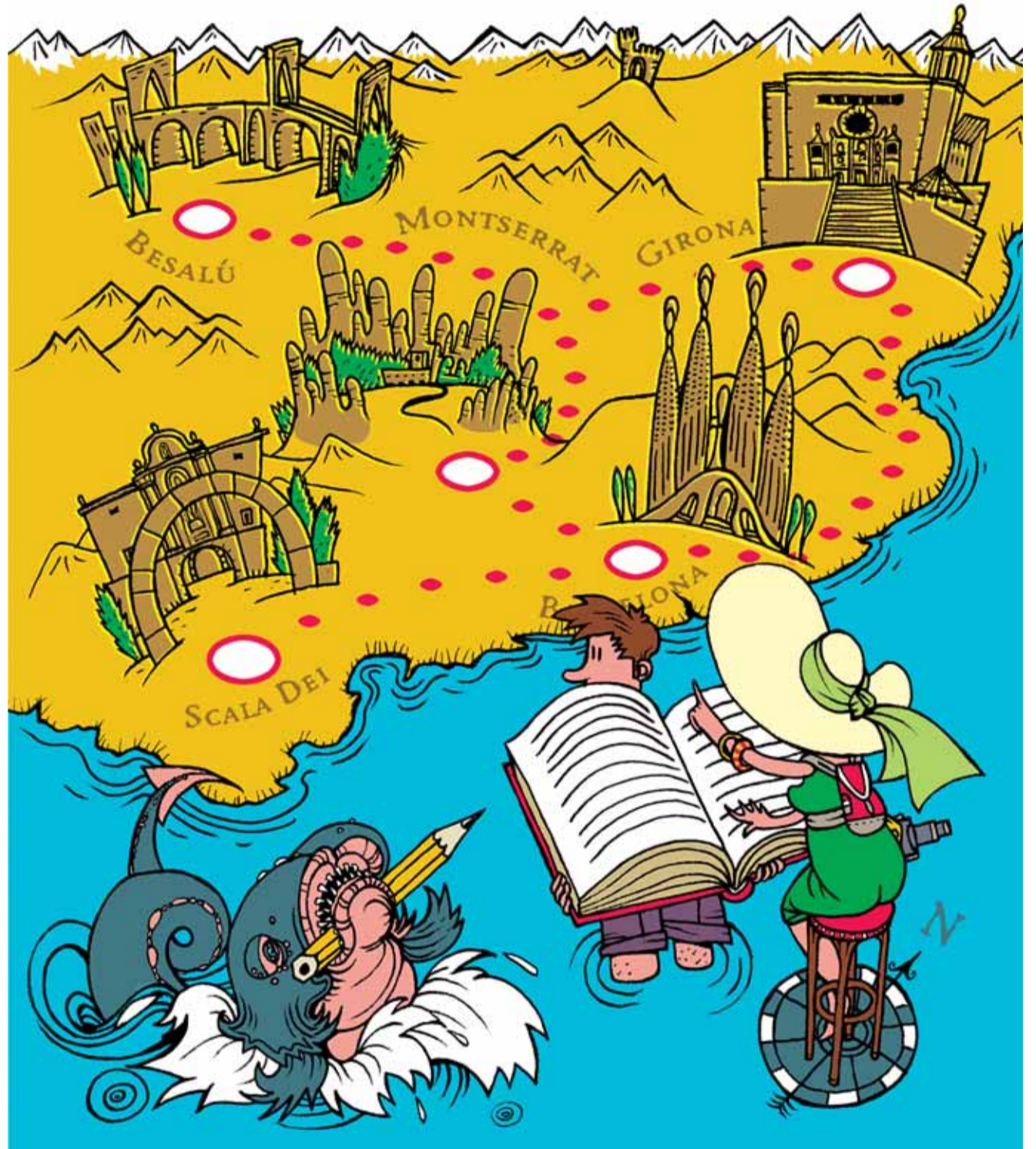
Q

Insults

AGUSTÍ FANCELLI

A Raimon Martínez Fraile, delegat de la Generalitat a Madrid, se li va escalfar la boca dilluns passat en una entrevista i va titllar Pasqual Maragall d'estar "una mica malalt" i de trobar-se "en una situació no massa adequada físicament i psicològica". Aquestes apreciacions han estat considerades insultants i, malgrat les disculpes posteriors, el president José Montilla, que sobre aquesta qüestió havia imposat un silenci absolut als seus coreligionaris, l'ha obligat a dimitir. Res a dir. Montilla fa del rigor la seva virtut principal i qui surti del camí fixat ha de saber a què s'exposa. Val per tothom aquesta regla? Per tothom menys per Maragall. Les *maragallades* han passat a formar part del nostre diccionari polític. Ja se sap, ell és un dirigent que no se sotmet a cap disciplina partidària, pensa sense demanar permís a ningú. Tot això l'ha fet entranyable al gruix de la població.

Ara: ningú no considera un insult que el president d'un partit no s'acosti per les reunions de l'executiva. Que flirtegi amb una formació política europea allunyada de la seva i se'n vanaglorii. Que digui ara que, si el procés estatutari no arriba a bon port, haurà tingut raó Jordi Pujol quan sosté que Espanya només es pot *conllevar*. I que tot això ho faci amb unes eleccions municipals a la vista. Si jo fos militant del PSC, francament, em sentiria ofès. Perquè, de fet, d'ofès ja me'n sento, en tant que votant de l'Estatut. No és que anés a votar donant saltets d'alegria, enteneu-me, i no tant pel contingut, on vaig donar per bo el criteri majoritari, com per la forma, que grinyola de mala manera. Però que qui va promoure aquest text *ad majorem gloriam* surti dient que no pagava la pena l'esforç em sembla injust. I posats a fer la comparativa amb Pujol, penso que no seria desencertat que Maragall aprengué a callar com el seu predecessor. La bona política també consisteix en administrar els silencis.



MIRIAM BAUER

Una Catalunya de novel·la

La narrativa amb component històric, amanida de misteris i conxorxes, s'ha convertit en un mercat cobejat per les editorials

GERARD BAGUÉ

Quina necessitat tenim d'anar a cercar misteris literaris a la catedral de Notre-Dame de París quan les pedres de la Sagrada Família de Barcelona amaguen (agafeu-vos fort!) l'enigma de la segona vinguda de Crist sobre la terra? Quina necessitat tenim de traduir Dan Brown al català si un presentador del *Telenotícies* ens pot servir misteris i passions medievals a l'ombra del pont del seu Besalú natal? La novel·la històrica en llengua catalana amb referents autòctons, amanida de misteris i conxorxes, s'ha convertit en un mercat cobejat per les editorials. Les xifres de vendes que la diada de Sant Jordi van tenir llibres com *El pont dels jueus*, de Martí Gironell, *La clau Gaudí*, d'Esteban Martín i Andreu Carranza, o *El Quart Reich*, de

Francesc Miralles, confirmen que es tracta d'un fenomen a l'alça. "El món editorial és molt gregari, tothom, autors i editors, busquen una segona *Catedral del mar*", assegura un editor català. Tot sembla indicar que aquesta mena d'obres han obert un filó que tot just acaba de començar.

Les agències literàries s'han llançat a la caça d'aquest tipus d'obres. Sandra Bruna, l'agent que va vendre *La catedral del mar* —novel·la que ja ha venut més de 200.000 exemplars en català i supera el milió en castellà— i que ara representa Martí Gironell, assegura que tothom està "molt atent" a l'hora de detectar obres històriques d'autors catalans que tractin temes molt propers. Està convençuda que ara "és el moment" per aquestes novel·les, ja que s'ha demostrat que existeix un "efecte proximitat" que atrau els lectors catalans. Es

tracta, al seu parer, d'obres que estan descobrint nous públics. "Sembla que el mercat català es normalitza. Fins ara hi havia una dicotomia entre les obres més literàries i els autors mediàtics, mentre que ara sorgeix un lector atret per la literatura més comercial".

El llibreter gironí Guillem Terribas coincideix plenament amb l'existència d'aquests nous públics, que fins ara no figuraven a les estadístiques de lectors, i s'aventura a fer-ne una descripció: "Consumeixen novel·la històrica de baix nivell perquè pensen que, a més de llegir una i altra vegada la mateixa novel·la, amb els mateixos esquemes i escrita de manera planera. Si la novel·la és un toxo de 600 pàgines, molt millor, així els dura més".

Passa a la pàgina 2

Lletres

Una Catalunya de novel·la

Ve de la pàgina 1

Fa uns anys, la seva llibreria tenia tres prestatges dedicats a novel·la històrica; ara en té sis. Terribas pensa que aquestes novel·les fan la mateixa funció que feien durant el franquisme les novel·letes de Marcial Lafuente Estefanía o Corín Tellado. Hi ha un bon nombre d'aquests llibres que són gairebé clònics en el seu disseny, malgrat que es tracti d'editorials diferents: fotografies de monuments a la portada i mapes d'època a la contracoberta. Així es fidelitza els lectors, que poden reconèixer ràpidament el gènere. Molts d'aquests títols, en el convenciment que poden arribar a captar nous lectors, surten de les llibreries i es poden trobar, per exemple, en un aparador del supermercat Caprabo. Ara bé, sembla clar que molts d'aquests lectors no llegiran mai, per exemple, novel·la negra, ciència-ficció o una novel·la de Stephen King perquè el tema històric ofereix un vernís cultural i els fa viure una ficció "basada en fets reals".

L'editor Raúl M. Mir, de l'editorial Styria, que publica només en castellà i té un ampli catàleg dedicat a novel·la històrica, adverteix que aquest gènere ha donat obres meravelloses. Admet que els editors s'apunten en bloc a un gènere o a un tipus de novel·la quan veuen que funciona. "Primer van venir les novel·les d'Egipte, les de templaris, les memòries de dones i ara toquen les catedrals", ironitza l'editor.

Styria prepara la sortida al mercat d'una novel·la centrada en l'abadia de Cluny i una altra en els vitralls d'una catedral espanyola. L'editor, coincidint amb altres professionals del món del llibre, augura al fenomen una vida d'uns quatre anys. Mir opina que si aquest tipus de llibre està ajudant a guanyar lectors s'ha de considerar un gran èxit, "encara que sigui un lector fàcil que només es vol distreure".

La majoria dels gèneres o subgèneres literaris sorgeixen de títols concrets que es converteixen en models a imitar. En el cas de la novel·la històrica-monumental catalana, sembla evident que el paradigma és *La catedral del mar*, d'Ildefonso Falcones, el llibre més venut per Sant Jordi el 2006. La

Els escenaris de les novel·les

Scala Dei, Petra Balzer (5.000 exemplars venuts)

Convent de Scala Dei

El pont dels jueus, Martí Gironell (15.000 exemplars venuts)

Besalú

Girona

City of secrets, Patrice Chaplin (pròxima publicació al Regne Unit)

Montserrat

Barcelona ciutat

1. La catedral del mar, Ildefonso Falcones (més d'un milió d'exemplars venuts en castellà i més de 200.000 en català)

2. La clau Gaudí, Esteban Martín i Andreu Carranza (15.000 exemplars venuts en català i 50.000 en castellà)

3. La ciutat sense temps, Enrique Moriel (10.000 exemplars en català i 10.000 en castellà)

L'abadia profanada, Montserrat Rico Góngora (35.000 exemplars en català i castellà)

El quart Reich, Francesc Miralles (10.000 exemplars)

EL PAÍS

novel·la té traduccions contractades a 30 llengües. L'agent Sandra Bruna explica que l'obra va ser rebutjada per moltes editorials, però que va aconseguir vendre-la després de suggerir a l'autor de "treure palla" i potenciar alguns

Si aquest tipus de llibre ajuda a guanyar lectors s'ha de considerar un èxit, opina l'editor Mir

personatges. La història d'aquesta novel·la ha contribuït, de retruc, a revaloritzar la tasca dels agents i a posar en primer pla la intervenció desacomplexada dels editors sobre els manuscrits amb vocació comer-

cial. "Però moltes editorials tenen pressa i no volen perdre el temps amb obres que requereixen un treball de reestructuració o d'editing", reconeix Bruna.

La capacitat de narrar, l'escriptura de sí, té cada vegada menys pes en la novel·la de consum. Que les empreses de llibres no estan per gaires orgues ho confirma la pàgina web d'una editorial eradicada a Barcelona, que ja no accepta manuscrits, sinó un resum de l'obra, un índex, un breu currículum de l'autor i, només "opcionalment, el primer capítol de l'obra i/o introducció".

Martí Gironell, autor d'*El pont dels jueus* i periodista de TV-3, no admet que se'l posi al calaix dels autors que s'han apuntat a la moda de la novel·la històrica. "Vaig començar a escriure aquesta novel·la

fa 5 anys i la fascinació i admiració pel pont de Besalú que he intentat plasmar en la narració és vertadera. Vaig començar a capbussar-me en l'Edat Mitjana durant els tres anys que vaig fer de guia turística del meu poble", explica. L'autor creu que ha fet una novel·la fàcil de llegir, distreta i escrita de tal manera que "tothom es pugui muntar la seva pel·lícula". La intenció era fer una novel·la històrica d'aventures, però sense que el pes històric fos massa feixuc. L'escriptor no veu inconvenient en barrejar la fidelitat històrica, recorrent a l'assessorament d'especialistes, amb l'aparició de monstres o fades. Gironell rebutja l'etiqueta d'autor mediàtic i relativitza la seva popularitat a l'hora d'explicar l'èxit de la seva novel·la durant la Diada de

Sant Jordi, quan es van esgotar tots els exemplars disponibles. "Em fa ràbia que diguin que tinc èxit perquè sortia a la tele. Evidentment que la gent em coneix, però la novel·la es ven perquè agrada", aclareix.

L'autor reconeix la importància de la promoció i admet que potser se sap vendre més bé que d'altres escriptors. "Vaig sacrificar un mes de vacances anant per tot Catalunya a promocionar el llibre. N'hi ha que diuen: aquest tio surt a tot arreu. Però no poden acusar-me de favoritisme. Sóc jo qui s'ho ha treballat. M'agrada escriure, crea en aquest llibre i l'he defensat". *El pont dels jueus* ja porta venuts uns 15.000 exemplars i el juny sortirà la versió castellana, publicada per l'editorial El andén. Hi ha contactes per traduccions a l'italià, el grec i l'alemany.

Un dels episodis històrics que

Martí Gironell rebutja l'etiqueta d'autor mediàtic i relativitza la seva popularitat

està donant més joc en aquest subgènere és la hipotètica recerca del Sant Graal a Catalunya per part dels nazis, amb una visita autèntica a l'abadia de Montserrat per part d'Heinrich Himmler, cap de les SS, el 1940. *L'abadia profanada*, de Montserrat Rico, i *El quart Reich*, de Francesc Miralles, s'han submergit en aquest assumpte. Els monjos no semblen donar-li tanta transcendència a aquesta visita, ja que Himmler ni tan sols apareixia en la llista dels personatges famosos que han visitat l'abadia en una recent exposició al Palau Robert de Barcelona, on sí s'esmentava Eva Duarte de Peron o Josemaria Escrivà de Balaguer.

Un altre autor que també s'ha apuntat a la novel·la històrica ha estat el reconegut escriptor de novel·la negra Francisco González Ledesma, que es va ocultar durant un temps sota el pseudònim d'Enrique Moriel abans de reconèixer-se autor de *La ciutat sense temps*.

Passa a la pàgina 3

En altres temps, n'hi havia prou que un llibre fos una obra d'art per convertir-se en un monument de cultura; avui dia, a molts escriptors els ha semblat una bona estratègia que un llibre seu parli d'un monument per convertir-se en una vaga aproximació al que anomenem literatura.

La qüestió és relativament nova, perquè són escassos els llibres de la tradició literària universal en què la Via Augusta, un pont o una catedral es converteixen en el nucli argumental de tota una novel·la: hi ha el cas potser més cèlebre de tots, *Notre-Dame de Paris*, de Victor Hugo, que va tenir una rèplica catalana en *Josafat*, de Prudenci Bertrana, situada en la catedral de Girona: o la cosa no se li havia acudit a gairebé ningú, o als escriptors els havia semblat una excusa molt insubstantial per donar categoria a les seves obres.

De fet, aquesta moda arranca indirectament de la novel·la històrica, que és molt antiga com a gènere —la *Iliada* no és altra cosa, per exemple, encara que el gènere a què pertany només sigui un precedent remot de la novel·la—, però que va viure moments d'enorme glòria al segle XIX, molt en especial en la figura de Walter Scott, no perquè sí tan criticat pels millors novel·listes de la tradició realista. ¿Quin inconvenient hi veia, Gustave Flaubert, en les mos-

Ruïnes i monuments

JORDI LLOVET

tres d'aquest gènere? Per començar, la distorsió adés del material històric adés de la realitat quotidiana que ha de fer-se, obligadament, quan la història s'entrellaça amb els elements que són indispensables en tota obra de caràcter novel·lesc. Quan ell, en una sola ocasió, va entrar de ple en el terreny de la història recuperada, com va fer en el cas de *Salambó*, va sortir-se'n del tot airós gràcies, sobretot, a l'enorme densitat de l'estil i la puixança de llenguatge que posseïx la novel·la: l'únic monument que hi apareix és un aqüeducte, i, al damunt, se'l va inventar a efectes de la lògica narrativa. La intenció no era fer història, sinó literatura. Per això va haver de confessar: "¡Que trist que s'ha d'estar del propi temps històric per resuscitar Cartago!".

Això mateix és el que avui se'ns acut per explicar-nos una part de les raons de l'èxit de les "novel·les amb monument" que proliferen darrerament a Catalunya: d'una banda, demostren una tremenda melancolia causada per la incapacitat de novel·lar una societat burgesa —urbana o rural— que, tal vegada, ja es troba exhausta i desproveïda

d'al·licients narratius (només cal posar de costat *El cor de la ciutat* i *Ventdelplà*: dos dinosaures audiovisuals); d'altra banda, són la prova palpable que, si aquesta burgesia catalana no ha donat, darrerament, una novel·la de patent —i on són, en català, les versions actualitzades de *La febre d'or*, o de *Vida privada*, per exemple?—, sempre tindrà el recurs de refugiar-se en la utilització d'elements arquitectònics, que són els més perdurables i per això els més carregats de simbolisme de què disposa una cultura. En procedir d'aquesta manera, un novel·lista s'estalvia la reconstrucció sempre difícil de tots els matisos que caracteritzen una societat contemporània (més encara la catalana, tan mestissa en aquests moments); és a dir, fuig dels paràmetres de la riquíssima tradició de la novel·la realista, per caure en els d'una nova forma de novel·la, barrejada espúria de realisme, fantasia i veritat: és com fugir d'estudi, per molta documentació que s'hagi emprat.

A sobre —i aquest fet culmina la legitimació i l'explicació del fenomen que analitzem—, amb aquest gènere de

novel·les es ret un homenatge (sovint imaginari) a la densitat històrica del nostre país, i s'ofereix als seus lectors la possibilitat de fer-se la idea falsa que som tan grans, tan cultes, tan sòlids i tan perdurables com les pedres del pont de Besalú o els carreus de Santa Maria. Walter Scott es va inventar Escòcia; i ara uns quants novel·listes i guionistes catalans s'estan inventant Catalunya... i van a parar fins i tot a Cèsar August, que ja és anar enrere!

És una il·lusió potser legítima, i ho és especialment perquè ens trobem en el terreny de la novel·la, on tot hi cap. Però no deixa de fer paleses, una vegada més, les dificultats de la novel·lística catalana per presentar un quadre polièdric dels nostres costums i les nostres presents formes de vida; és a dir, per col·laborar a la grandesa de la gran novel·la moderna i contemporània que va començar amb *Tirant lo Blanc*, va continuar amb el *Quijote* i la seva empremta en la novel·lística anglesa dels segles XVIII i XIX, i va culminar amb la gran novel·lística europea crítica, apàtrida i laberíntica de la primera meitat del segle XX.

Així, hom diria que l'estratègia narrativa dels monuments dissimula avui, a les lletres catalanes, els atzucacs d'una cultura novel·lística no solament desorientada, sinó potser també en ruïnes.

Una Catalunya de novel·la

Ve de la pàgina 2. Aquesta obra de González Ledesma demostra que el gènere pot oferir obres al marge dels esquemes més adozats.

Hi ha també autors estrangers que busquen inspiració en els monuments i espais turístics catalans però publiquen a l'estranger. Entre les veteranes hi ha Carolyn Roe, que va començar a publicar fa més de 10 anys al món anglosaxó una sèrie de llibres ambientats al Call de Girona i protagonitzats pel jueu Isaac. L'escriptora alemanya Petra Balzer ha triat com a tema de *Scala Dei*, publicat en català i castellà, la relació entre els cristians i els darrers àrabs de la Península, en una història al voltant del vi i el convent cartoixà de Scala Dei. També dins l'àmbit de novel·les amb monument, aquest mes sortirà al Regne Unit *City of secrets*, de Patrice Chaplin, obra ambientada a Girona i que especula sobre una misteriosa edificació, la torre Magdalena, que es va enderrocar durant el franquisme i, segons l'autora, podria haver estat finançada amb un antic tresor càtar.

I aquests dies ha arribat a les llibreries un altre títol d'autor estranger, *La conspiración Maquiavelo* (Roca Editorial), d'Allan Folsom, un trepidant thriller en el qual els personatges —des d'un president dels Estats Units a un ex policia— visiten el Barri Gòtic de Barcelona, la catedral i els Quatre Gats, es mengen un *suquet de peix* i s'arriben fins a la muntanya de Montserrat per descobrir secrets inimaginables.

Les noves novel·les catalanes històriques ambientades en monuments o espais històrics tenen molts punts de contacte amb les noves formes de l'anomenat turisme cultural. No es tracta només que algunes d'aquestes novel·les s'acabin convertint en rutes literàries (Besalú farà aquest estiu visites dramatitzades al poble seguint el llibre de Girollell), sinó que hi ha una coinci-

dència en temes i objectius. L'historiador de l'art Narcís Selles opina que l'aparició de noves variants d'aquesta mena de literatura amb ingredients autòctons es pot relacionar amb dinàmiques turístiques basades en la singularitat local i el particularisme cultural, lluny dels models massius i homogenis. "Hi ha una representació de llocs i situacions pretèrites, una fetitxització del passat, la invenció o potenciació d'espais on suposadament es condensen determinades essències o, per exemple, una utilització del substrat medieval i jueu per aprofitar la seva aurèola misteriosa". L'allau de mercats i torneigs medievals que ha envaït els pobles de Catalunya o l'ús de la

Les noves novel·les històriques catalanes tenen a veure amb el turisme cultural

L'historiador Narcís Selles veu en aquests llibres un pastix d'arrel vuitcentista

història en alguns productes culturals (per exemple a la revista *Sàpiens*) sembla inseparable de l'èxit d'aquesta mena de novel·les. Selles opina que el model literari de les obres amb més vocació comercial és un pastix d'arrel vuitcentista: del gènere històric a la novel·la gòtica, farcit de components fulletonescos, però la seva funcionalitat és una altra. "Ja no es tracta d'una operació nacionalitzadora i fundacional, tot i que el factor identitari hi continua present, sinó de màrqueting pur i dur, de promoció i venda d'un producte", diu l'historiador.



Títols de novel·la històrica en una llibreria de Barcelona. / MARCEL·LI SÁENZ

La poció de l'èxit

G. BAGUÉ

S'omple l'olla amb un obscur enigma d'abast universal amb fondes arrels a l'Edat Mitjana, s'hi afegeix un polsim d'esoterisme (el Sant Graal o la Bíblia sempre funcionen), alguna societat secreta d'homes malvats, algun monument amb tirada turística, un bon raig de sang i unes fines rondalles de sexe. Es remenen les escenes a ritme cinematogràfic i es cou la trama a foc viu, com si fossin els capítols de la telenovela dels migdies.

La fórmula, senzilla i repetitiva, manté la capacitat d'atrapar molts lectors. Ara bé, la poció de l'èxit, del producte capaç d'enfilar-se en les xifres de vendes, depèn de factors imprevisibles.

La majoria d'aquestes novel·les estan plenes de referents cinematogràfics, mentre que resulta difícil trobar-n'hi de literaris. L'agent literària Sandra Bruna no creu que l'estil cinematogràfic dels autors tingui per objectiu vendre els drets al cinema, sinó que els autors "estan empapats d'aquest món".

La font d'inspiració pot venir de pel·lícules com *El senyor dels anells*, *Harry Potter* o el thriller nord-americà. Bruna admet que anys enrere es practicava una escriptura més rigorosa i els autors de llibres històrics no es permetien tantes llicències com ara, tot i que no creu que es tracti de males novel·les, ni tampoc que estiguin mal escrites. L'editor Raúl M. Mir pensa que la majoria d'aquestes obres "tenen una bona estructura creativa, però trontollen des del punt de vista literari". Però des de diversos àmbits del món literari s'adverteix que no es pot generalitzar i que, a vegades, englobades en aquest gènere o subgènere, hi ha obres d'una gran qualitat que denoten la fusta d'un bon escriptor.

FURAUTO, S. A.

El Consell d'Administració d'aquesta societat ha acordat convocar als senyors accionistes a la junta general ordinària, que tindrà lloc en el domicili social, situat en el Passatge Can Mastrot, 2, ent. 1.ª, de la ciutat de Vic, el dia 20 de juny de 2007, a les quatre de la tarda, en primera convocatòria, o, si no s'arribés al quòrum exigít, el dia 21 següent, en segona convocatòria, en el mateix lloc i hora, per a deliberar i prendre acords sobre els temes compresos en el següent

ORDRE DEL DIA

Primer. Examen i aprovació, si s'escau, dels comptes anuals (balanç, compte de pèrdues i guanys i memòria) corresponents a l'exercici 2006.

Segon. Examen i aprovació, si s'escau, de la gestió del Consell d'Administració en l'exercici 2006.

Tercer. Aplicació dels resultats obtinguts en l'exercici 2006.

Quart. Renovació o, en si s'escau, cessament i nomenament de membres del Consell d'Administració per caducitat del termini pel qual van ser nomenats els actuals.

Cinquè. Aprovació de l'acta en la mateixa junta o, si s'escau, nomenament d'interventors.

Podran assistir a la junta general, personalment o representats, conforme disposen els estatuts socials, els accionistes que tinguin inscrites les seves accions en el llibre registre d'accions amb cinc dies d'antelació al que s'hagi de celebrar la junta.

Tots els documents que han de ser sotmesos a examen i aprovació de la junta general podran ser examinats des del dia d'avui pels senyors accionistes en el domicili social de la societat, podent sol·licitar-ne còpies, que els seran facilitades de forma immediata i gratuïta.

Vic, 2 de maig de 2007
El secretari del Consell d'Administració,
Josep Roquet Fernández de Aramburu

FRINTA, S. A.

El Consell d'Administració d'aquesta societat ha acordat convocar als senyors accionistes a la junta general ordinària, que es durà a terme en el domicili situat al C/ Anselm Clavé, 2, 1r. pis, de Vic, el dia 18 de juny de 2007, a les sis de la tarda, en primera convocatòria, o l'endemà dia 19 de juny, a la mateixa hora i en el mateix lloc, en segona convocatòria, per a deliberar i prendre acords sobre els temes compresos en el següent

ORDRE DEL DIA

Primer. Examen i aprovació, si s'escau, dels comptes anuals (balanç, compte de pèrdues i guanys i memòria) corresponents a l'exercici 2006.

Segon. Examen i aprovació, si s'escau, de la gestió del Consell d'Administració en l'exercici 2006.

Tercer. Aplicació dels resultats obtinguts durant l'any 2006.

Quart. Aprovació de l'acta a la pròpia junta o, en el seu cas, nomenament d'interventors.

Podran assistir a la junta general, personalment o representats conforme disposen els estatuts socials, els accionistes que tinguin inscrites les seves accions en el llibre registre d'accions amb cinc dies d'antelació al que s'hagi de celebrar la junta, i els titulars d'accions que acreditin mitjançant document públic la seva regular adquisició de qui aparegui com a titular en el llibre registre.

Tots els documents que han de ser sotmesos a examen i aprovació de la junta general podran ser examinats des del dia d'avui pels senyors accionistes en el domicili social de la societat, podent sol·licitar còpies dels mateixos, que els seran facilitades de forma immediata i gratuïta.

Vic, 2 de maig de 2007
La secretària del Consell d'Administració

DESARROLLO ALT URGELL, S. A.

JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Se convoca junta general ordinària de accionistas, que se celebrará, en el domicilio social, C/ Valencia, 245, 5.º 4.ª, de Barcelona, el dia 21 junio de 2007, a las 12 horas, en primera convocatòria, y en su caso, el dia siguiente, dia 22, en segunda convocatòria, en el mismo lugar y hora, con arreglo al siguiente

ORDEN DEL DIA

Primer. Lectura del redactado del acta de la sesión anterior.

Segundo. Lectura y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales del ejercicio 2006, compuestas de balance, cuenta de pérdidas y ganancias, memoria e informe de gestión.

Tercero. Aplicación de resultados.

Cuarto. Examen y aprobación, en su caso, de la gestión del órgano de administración.

Quinto. Ruegos y preguntas.

Sexto. Lectura y aprobación, si procede, del acta de la junta o designación de dos interventores, en su caso.

Se hace constar el derecho que asiste a los accionistas de examinar en el domicilio social los documentos que han de ser sometidos a aprobación, así como a obtener un ejemplar de los mismos.

Barcelona, 23 de abril de 2007
José Betriu Tapiés,
administrador único

IBERO GROUP TECNOCASA HOLDING, S. A.

CONVOCATORIA DE JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Se convoca a los señores accionistas a la junta general extraordinaria, que se celebrará, en primera convocatòria, el dia 29 de junio de 2007, a las 10 horas, en el domicilio social, y en segunda convocatòria, al dia siguiente, en el mismo lugar y hora, bajo el siguiente

ORDEN DEL DIA

Primer. Censura de la gestión social y examen y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales correspondientes al ejercicio cerrado a 31 de diciembre de 2006.

Segundo. Examen y aprobación, en su caso, de la propuesta de aplicación de resultado del ejercicio cerrado a 31 de diciembre de 2006.

Tercero. Examen y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales e informe de gestión consolidados correspondientes al ejercicio económico 2006.

Cuarto. Lectura y, en su caso, aprobación del documento societario denominado "Código de Autodisciplina" del Grupo Tecnocasa.

Quinto. Delegación de facultades.

Sexto. Ruegos y preguntas.

Séptimo. Redacción, lectura y, en su caso, aprobación del acta de la junta.

La asistencia a la junta se regulará conforme a lo establecido en el Texto Refundido de la Ley de Sociedades Anónimas y en los estatutos sociales de la compañía.

En Cornellá de Llobregat,
a 3 de mayo de 2007
Paolo Boarini, secretario del Consejo de Administración

FRANCHISING IBÉRICO TECNOCASA, S. A.

CONVOCATORIA DE JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Se convoca a los señores accionistas a la junta general extraordinaria, que se celebrará, en primera convocatòria, el dia 29 de junio de 2007, a las 11 horas, en el domicilio social y, en segunda convocatòria, al dia siguiente, en el mismo lugar y hora, bajo el siguiente

ORDEN DEL DIA

Primer. Censura de la gestión social y examen y aprobación, en su caso, de las cuentas anuales correspondientes al ejercicio cerrado a 31 de diciembre de 2006.

Segundo. Examen y aprobación, en su caso, de la propuesta de aplicación de resultado del ejercicio cerrado a 31 de diciembre de 2006.

Tercero. Aprobar, en su caso, la distribución de un dividendo a cuenta del ejercicio 2007.

Cuarto. Delegación de facultades.

Quinto. Ruegos y preguntas.

Sexto. Redacción, lectura y, en su caso, aprobación del acta de la junta.

La asistencia a la junta se regulará conforme a lo establecido en el texto refundido de la Ley de Sociedades Anónimas y en los estatutos sociales de la compañía.

Cornellá de Llobregat, 3 de mayo de 2007
Angelo Ciacci, administrador único de la sociedad

LA REBOTIGA

El llibre inèdit de Tolkien, en català

John Ronald Reuel Tolkien, autor d'*El Senyor dels Anells*, va començar a escriure *Els fills d'en Hurin* el 1918, el va revisar diverses vegades i quan va morir, el 1973, no l'havia donat per acabat. El seu fill Christopher ha treballat durant tres dècades amb els esborranys del seu pare i ha completat amb una introducció aquesta obra inèdita, una història tràgica de passions i guerres entre la Llum i la Foscor, il·lustrada per Alan Lee. Homes, nans, orcs i dracs lluiten pel domini de la Terra Mitjana.

Els fills d'en Hurin. J. R. R. Tolkien. Columna. 19,95 euros



Edició divulgativa del primer receptari català

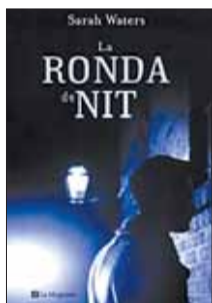
El receptari més antic de Catalunya, *El llibre de Sent Soví*, una obra anònima escrita a la primera meitat del segle XIV, apareix en edició divulgativa a cura de Joan Santanach. El llibre conté un glossari de mots per facilitar-ne la comprensió als lectors poc acostumats als textos antics. L'obra és fruit d'una complexa tradició manuscrita, amb múltiples còpies i lectors que hi van deixar la seva empremta. Inclou una setantena de receptes, entre elles la d'un dels plats més fastuosos de l'Edat Mitjana: el paó a l'ast servit amb les plomes del cap i la cua.

El llibre de Sent Soví. Editorial Barcino. 18 euros

Secrets a Londres entre llums antiaeris

Després de publicar tres novel·les brillants sobre els baixos fons victorians, la britànica Sarah Waters ambienta el seu nou llibre en la Segona Guerra Mundial. L'autora abandona aquí la descripció en primera persona —que usava en les primeres obres per descriure les confidències íntimes de les seves heroïnes— i adopta la tercera persona per narrar la història de quatre londinencs que entrecreuen les seves vides en un paisatge apocalíptic, de llums antiaeris i incendis.

La ronda de nit. Sarah Waters. La Magrana. 460 pàgines. 23 euros.



Llibres

Relacions particulars

Josep M. Espinàs

La campana

155 pàgines. 15 euros

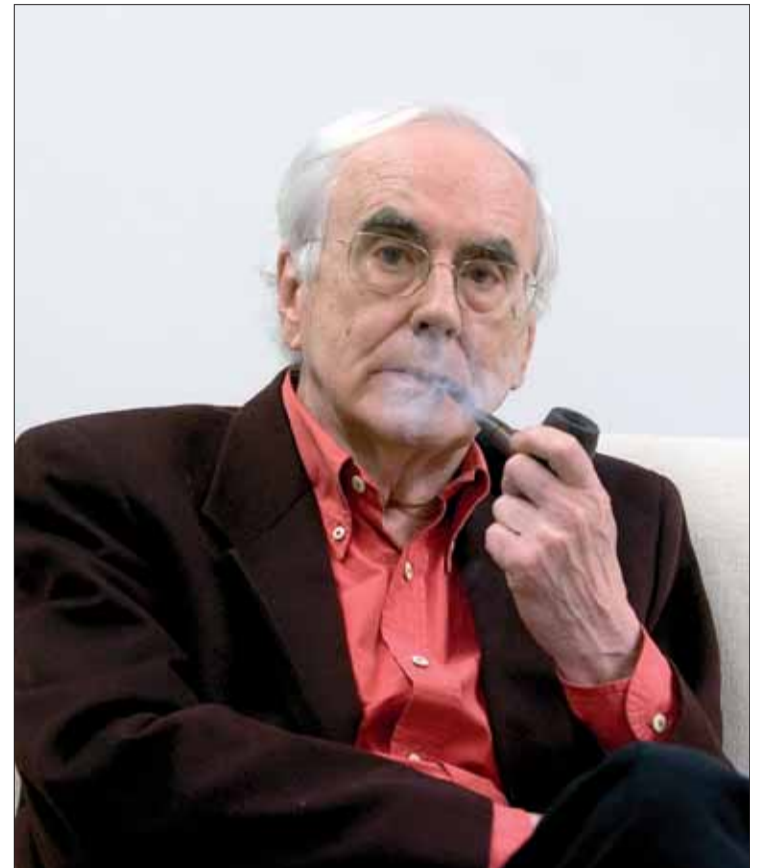
Fa cinc anys es va celebrar l'Any Verdaguier. De tot el que s'hi va arribar a publicar, deixant de banda algunes de les noves edicions d'obres del poeta, a mi particularment l'únic que m'ha quedat a la memòria és el llibret *El meu Verdaguier*, de Josep M. de Sagarra, editat per La Campana. Es tracta d'una suma de records i reflexions que, amb la qualitat impagable de la veracitat literària, superaven de llarg l'aportació de les sàvies disquisicions crítiques i biogràfiques suscidades per la commemoració. En l'estela d'aquesta mena de llibre, d'intenció aparentment modesta però de resultats fonamentals, se situen les *Relacions particulars* de Josep M. Espinàs.

Que un llibre que parla d'escriptors com ara Pla o Foix hagi cridat l'atenció d'un sector ampli de lectors ja és en si mateixa una excel·lent notícia. Que a més es tracti d'un llibre que farà que els lectors renovin la confiança en la possibilitat d'una escriptura exacta, amena i que —com qui no vol la cosa— xifra en la ficció posicions i idees, és ja un regal infreqüent. Si ens el mirem per sobre, el llibre ofereix sis breus retrats a punta seca, amb una certa retirada a les caricatures estilitzades que feien abans de la guerra Junceda, Opisso o Llaверías.

Josep M. Espinàs accentua amb tot just quatre traços algun tret del perfil de cadascun dels escriptors retratats. Entre altres coses, el llibre parla de les màscares de l'escriptor, parla d'un món on s'imposa "l'exhibicionisme i la pederantia". Cela representa el cas extrem d'impostura i calculada creació d'un personatge desafortat. Josep Pla és el paradigma de la contradicció: el gastrònom anorèxic, el barroc que defensa el classicisme, i, com Cela, emanació

Punta seca

MANEL OLLÉ



L'escriptor Josep Maria Espinàs. / TEJEDERAS

d'un personatge: amb boina, "amb menys espectacle i més astúcia". En l'extrem contrari, Delibes se'ns mostra com una "persona normalíssima, sense excentricitats", i sempre incapaç d'entendre que algú vulgui escriure en català. Evidentment, dels poetes se'ns expliquen els seus capteniments peculiars. I l'admiració per la generositat de Sagarra és rotunda. Els més primmirats adduiran que Espinàs simplifica i redueix al gruix de l'orella de gat el repertori de possibilitats que s'obren davant de sis escriptors tan grans. Però només cal fixar-s'hi una mica per adonar-se que la tria d'un to menor i mancat d'afectació no li impedeix de fer un llibre ric en matisos; un llibre que, més enllà de la diversió que el lector pugui

trobar en el report dels encontres i les anècdotes, diu entre línies unes quantes coses importants.

Hi surt la marginació a Sagarra en la preparació del monogràfic d'Insula de 1953, hi surt el dogmatisme dominant i la catalanitat residual en els encontres de Formentor de 1959... L'Espinàs que protagonitza el llibre és sobretot l'Espinàs dels anys cinquanta i seixanta. La consciència dominant és la del jove escriptor que col·labora a Destino enmig dels grans noms consagrats. El llibre exposa una manera de mirar-se les patums i els mestres, una manera d'ingressar i de circular per la República de les Lletres: postula la independència, la mirada respectuosa però mai reverencial, curiosa i quan cal sorneguera. Tota una lliçó.

VOCES
SOLIDARIAS CON
AFRICA

Fundación BABEL
punto de encuentro

EL PAÍS **S:**
del subscriptor et convida al concert de:

PACO IBÁÑEZ, GEORGES
MOUSTAKI, LUIS E. AUTE
I NINO GALISSA (artista convidat).

Dimarts 15 de maig, a les 21.00 hores,
al Barcelona Teatre Musical.

Per aconseguir dues invitacions (*) per al concert truca al
902 11 91 11 (de dilluns a divendres, de 8.00 a 20.00 hores; caps de setmana,
de 8.00 a 16.00 hores).

*Promoció vàlida fins a exhaurir les invitacions

Si encara no ets subscriptor d'EL PAÍS, truca ara al 902 11 91 11
Continuarem informant-te de tots els avantatges de pertànyer a EL PAÍS DEL SUBSCRIPTOR

Les bondats de la tècnica

PERE SABORIT

El naixement d'una nova consciència

Eudald Carbonell
Ara Llibres
183 pàgines. 18 euros

L'antropòleg Arnold Gehlen va anomenar "fal·làcia del curtcircuit" la pretensió d'aïllar una manifestació més del procés d'humanització, tot presentant-la com l'única causa explicativa. En el cas d'aquest llibre d'Eudald Carbonell (Ribes de Freser, 1953) això s'esdevé clarament en relació al paper atorgat a la tècnica, com a clau de volta per donar compte dels trets distintius de l'ésser humà. La consciència, el llenguatge o la sociabilitat, tot s'explicaria a partir de l'ús i producció d'instruments. Potser tampoc no calia entrar en polèmica amb les teories de Lewis Mumford o de Heidegger, però sí que s'hauria agraït introduir algun contrapunt crític al paper de la tècnica, ni que sigui en la línia del que deia Ramon Gómez de la Serna, segons el qual "no hi ha petons fòssils". El que, aplicat a la valoració d'allò que marca l'evolució del pro-

cés d'humanització, suggereix de manera immillorable que segurament s'ha exagerat el paper dels artefactes tècnics, perquè en tractar-se del que en queda més constància (a diferència del pensament, els sentiments o les relacions socials), sembla també allò més important.

El llibre que comentem sembla bastit sobre tres principis, el sentit dels quals s'encadena temporalment i lògicament: "la tècnica ens fa humans", "cal socialitzar el coneixement", i això a la llarga ens portarà a una època de "consciència crítica de l'espècie". Unes idees que es van repetint una i altra vegada, fins al punt de trobar-nos fragments sencers gairebé calcats, i que porta a pensar que al text li sobren moltes pàgines. I això, a diferència d'altres obres de divulgació científica, publicades recentment en català, com *Contra Natura* (Bromera, 2006), d'Arcadi Navarro i Cuartiellas, un llibre magnífic en què continuament s'aporten noves dades aclaridores sobre el fonament natural o evolutiu del comportament humà, tot mantenint alhora el rigor científic.

Carbonell és també autor d'obres

com *Planeta humà* (2000) o *Encara no som humans* (2002), publicades ambdues a l'editorial Empúries, i darrerament també ha estat notícia per la divulgació, a la revista *Presència*, d'un manifest, serà i compromès, a favor d'un catalanisme integrador, social i progressista, titulat *Catalunya, poble i nació*, on es defineix com "d'esquerres i catalanista", abans que "catalanista i d'esquerres". Amb tot, el prestigi d'Eudald Carbonell prové sobretot de la seva tasca com a codirector de les excavacions als jaciments d'Atapuerca.

De fet, sol passar que l'"excedent d'entusiasme" que genera l'èxit en un àmbit molt concret porti a sentir-se autoritzat per parlar sobre qualsevol altra qüestió, el que d'entrada tampoc no té perquè desqualificar-se si les idees són bones. El perill, com en el cas del llibre que ens ocupa, més aviat és creure's una mena de visionari, tal com indica proposar "la integració crítica de la nostra espècie en un nou col·lectiu còsmic", o el fet de tenir ja preparat el nom ("Homo ex-novo") per a la nova espècie d'ésser humà, l'adveniment de la qual s'anuncia.



Arqueòlegs treballant als jaciments d'Atapuerca. / MABEL GARCÍA

Comicitat innòcua

FRANCESC FOGUET i BOREU

La millor nit de la teva vida/ En defensa dels mosquits albins

Jordi Silva / Mercè Sarrias
Proa
206 pàgines. 12 euros

El projecte T6 de suport a la dramaturgia catalana contemporània endegat pel TNC ha tingut el mèrit d'estrenar les obres escrites a peu d'escena d'un nombre considerable de dramaturgs de procedències, interessos i estils molt diferents (des de J. Galceran a A. Mestre, passant per R. Sirera o G. Vázquez). L'edició d'aquests textos ha permès d'atorar, fins ara, nou volums dobles en una sèrie específica, el darrer lliurament dels quals inclou dues peces de la nova etapa del T6: *La millor nit de la teva vida*, de Jordi Silva, i *En defensa dels mosquits albins*, de Mercè Sarrias.

Silva arranja una comèdia juvenil, sexuada i "edificant", que, en el millor dels casos, aspira a reflectir la inestabilitat de les relacions afectives i la por als compromisos sentimentals. N'és el protagonista un jove, en Marc, que opta pel *carpediem* sexual més desenfrenat. Els diàlegs de 2 o 3 personat-

ges es combinen amb els monòlegs telefònics de Silvia, una vídua mòrbida, especimen classificable en l'amor líquid que teoritza Z. Bauman.

La millor nit de la teva vida sembla que vulgui parodiar les relacions sentimentals i fins els arguments de les pel·lícules porno vagament inspirades en les perversitats sàdiques de l'època victoriana. La simetria invertida al final i l'al·lusió a la fugida de Silvia, repetible en el cas de Marc, embasten una trama d'una banalitat i una superfluïtat esfereïdores. L'autor de *Ja en tinc 30!* retrata una joventut histèrica, estereotipada i paleoprogre, es complau en la rialla fàcil de comèdia juvenil nord-americana i posa en solfa un registre lingüístic pobríssim.

En defensa dels mosquits albins entrellança les historietes de diversos prototipus de la urbs postmoderna encapçalats per una super-dona-mare-integrada-en-hores-baixes. Alternades amb instantànies entre esbojarrades i simbolicodistanciadores, les escenes dialogades tenen com a eix l'atabalada vida d'aquesta dona, que ha de compaginar la política subalterna amb la condició de mare neuròtica d'una adolescent malcriada. Tangen-

cialment, l'asèptica comèdia de Sarrias toca temes com ara la confrontació entre els ecologistes i els interessos del govern de torn, la imposició de quotes femenines en els càrrecs polítics, les dificultats d'entesa entre pares i fills, la indisciplina a les aules o la dissolució de les esperances juvenils de canviar el món.

Sarrias té la virtut de la concisió màxima: en escenes lacòniques i dinàmiques, aconsegueix insinuar caràcters i recrear situacions flash d'una certa eficàcia dramàtica. Com a comèdia, és molt més refinada dramaturgicament que la de Silva, amb puntes i tot d'ironia negra, però pateix d'una innocuïtat i una futilitat similars: el tema ecològic —a què alludeix el títol— és un pretext anecdòtic amb què es pretén d'escarnir la "defensa de les causes petites" i el model de vida d'avui. Tot molt epidèrmic. No són les úniques comèdies d'aquest estil: pertanyen, amb els matisos que calgui, a una determinada dramaturgia, inoculada de guionatge televisiu, comèdia situacional nord-americana i patronatge estilístic de sèrie, que ha fet estralls en l'escena catalana d'aquests darrers anys.

ELS VOSTRES CLÀSSICS

El per què de tot plegat

JORDI LLOVET

No tots els homes de lletres han estat disposats, com Angelus Silesius, a no preguntar-se el per què de les coses: "*Die Rose ist ohne warum*", va dir en una ocasió celebradíssima, i molt poètica: "La rosa és sense per què". En el deixant de la sofística grega, i potser encara més de Sòcrates, en els diàlegs dels quals sempre es vol saber el per què de les coses —encara que en l'obra de Plató, especialment, sovint es tracti d'interrogacions retòriques— hi ha hagut una sèrie d'homes lletrats que s'han qüestionat des de les coses més recòndites —com ara l'existència de Déu— fins a les coses més elementals. De vegades, això sí, les preguntes resulten d'una inutilitat i un absurd gairebé còmics. En la tradició clàssica, Plutarc —en el capítol dedicat a les "Qüestions naturals", dins les famoses i admirables *Moralia*— es preguntava el per què de coses tals com: "¿Per quina raó l'aigua del mar és inadequada perquè els arbres se'n nodreixin?"; "¿Per què les aigües de pluja que cauen entre llamps i trons són més aptes que les altres per regar les llavors?"; "¿Per quina raó aquells qui caminen sovint entre vegetació humida a causa de la rosada pateixen la lepra en les parts del cos que han fregat els matolls?"; "¿Per què es maregen més els qui viatgen per mar que els qui ho fan pels rius, encara que faci bon temps per a la navegació?"; "¿Per què l'aparició d'un calamar és indicatiu d'una gran tempesta?"; "¿Per què les llàgrimes dels porcs senglars són dolces, mentre que les dels cervols són salades?"; "¿Per què els gossos persegueixen i mosseguen la pedra que un home els tira, i s'obliden d'ell?"; "¿Per què les roses creixen més si al seu voltant s'hi posen plantes d'olor desagradable?" Trobareu les respostes corresponents en qualsevol edició de les *Moralia* plutarquianes, per exemple la de Madrid, Gredos, 2002, vol. IX.

Aquest capítol de Plutarc va ser, possiblement, el desencadenant d'una sèrie d'obres de l'època moderna que adés es pregunten el per què de les coses més extravagants, adés refuten els errors o els tòpics vulgars més escampats: així des de la *Pseudodoxia Epidemica* de Sir Thomas Browne (en

trobareu edició castellana amb el títol usual *Sobre els errors vulgars*), fins al *Dictionnaire des idées reçues*, de Gustave Flaubert, molt editat arreu (*Diccionari de tòpics*, a Edicions Proa, 1990, en apèndix a *Bouvard i Pécuchet*).

Però l'atzar ha fet que un llibreter de Barcelona, Soler i Llach, establert al carrer de Ludvig van Beethoven, posés a la venda un dels llibres més estrambòtics sobre la mateixa qüestió esmentada fins aquí: un llibre que, ell tot sol, justifica i eleva força graus la categoria literària més aviat mins del segle XVIII a les Espanyes. Es tracta del llibre *El por qué de todas las cosas*, del doctor Andrés Ferrer de Brocaldino, Barcelona, Pablo Camins, 1764, reedició de l'edició potser primera del també català Joseph Giralt, llibreter a la Plaça Nova entre 1731 i 1748. Aquest llibre arriba al sùmmum de les preguntes absurdes (també en les respostes, és clar) que la gent era capaç de fer-se quan la ciència tot just començava a desplegar-se seriosament, i, doncs, hi havia un gran afany per entendre-ho tot, i més.

Així, per exemple, el Brocaldino es pregunta: "¿Per què baixem les escales més fàcilment que no les pugem?"; "¿Per què ja no hi ha gegants, quan en l'Antiguitat n'hi havia?"; "¿Per què els homes neixen sense cua, a diferència de tots els altres animals?"; "¿Per què els cecs no són mai calbs?"; "¿Per què tenim nas?"; "¿Per què fem tant de soroll quan esternudem?"; "¿Per què els homes que tenen les orelles grosses i llargues solen ser simples i ignorants?"; "¿Per què els homes tenen més dents que les dones?" —això venia d'Aristòtil, que no es va prendre la molèstia de comptar-les a uns i altres—; "¿Per què tenim espalltes?"; "¿Per què tenim cinc dits a cada mà, i no quatre, dos o tres?"; "Per què els corbs no alimenten les seves cries durant els vuit primers dies de vida?" —hi afegiré la resposta, que és suculent: "Perquè les cries neixen blanques, i com que els pares són negres, es pensen que no són seves"—; "¿Per què l'home neix nu?": això és apoteòsic!

No em digueu que no són preguntes fabuloses. Cansats, alguns homes de lletra, de les grans preguntes metafísiques que encara es feia tothom durant el segle XVIII, uns quants se'n van fer de tan glorioses i ximples com les que heu llegit. Les respostes, naturalment, també tenen suc i bruc, i envio el lector, per desgràcia, a la Biblioteca Nacional, perquè no veig que a Catalunya hi hagi un sol exemplar públic del Brocaldino. O l'invito a freqüentar les pàgines web dels llibreters de vell (per exemple, IberLibro.com) per esperar, amb paciència, que torni a aparèixer un exemplar d'aquest llibre prodigiós. Per cert: ¿per què ningú no reedita *El por qué de todas las cosas*, del doctor Andrés Ferrer de Brocaldino?

“¿Per què els homes neixen sense cua, a diferència dels altres animals?”

Un edifici amb disfressa

XAVIER MONTEYS

L'entrada a Barcelona des de l'aeroport s'ha convertit, arquitectònicament parlant, en un mal presagi. Ja fa un temps que ha quedat marcada per l'anomenada Hesperia Tower a l'alçada de l'hospital de Bellvitge. Aquesta torre és un exemple d'un tipus d'arquitectura que ve afligint el nostre "petit planeta" des de fa uns anys. Recorden la pel·lícula *Robocop*? Meitat home, meitat màquina. Doncs aquest hotel és el mateix, meitat edifici i meitat refinèria. Els seus autors són arquitectes preocupats per la sostenibilitat i convençuts que les ciutats han de ser dinàmiques però respectuoses amb el medi ambient i amb els ciutadans. Ara només falta que nosaltres canviem el concepte de "respectuosos".

La pregunta més òbvia a fer-se davant d'aquesta torre és: per què s'han d'emfatitzar totes i cadascuna de les parts mecàniques d'un edifici? L'arquitectura no és millor si en un exagerat acte de sinceritat constructiva i funcional mostra totes les parts del seu funcionament a l'exterior. Una de les coses pitjor resoltes de l'arquitectura moderna és aquesta: convertir la seva anàlisi en una forma construïda. Quan s'anàliza un edifici és interessant distingir conceptualment les seves parts perquè ajuda a entendre'l, però després, en projectar-lo, l'habilitat d'un arquitecte és fer un edifici, no una reunió mecànica de components.

En el cas que ens ocupa ens trobem el hall, les escales, els ascensors, la planta tècnica i finalment el platillo restaurant. L'estructura, excessiva i musculada, tampoc sembla ajudar-hi, fent una exagerada exhibició a les primeres plantes de la torre.

Aquest, però, no és un problema pels promotors de l'hotel. Probablement per ells són determinants la vistositat i cridar l'atenció. De fet, aquests edificis no són arquitectura, són clarament publicitat i de la pitjor classe. L'edifici que ens ocupa està concebut com una gran tanca publicitària de dues cares, transversal a la Gran Via; des d'aquest punt de vista les torres poligonals de l'hospital de Bellvitge són clarament millors. La novetat comercial busca aquest tipus de reclam, però la ciutat, que suma capes de temps en els seus carrers, no hauria d'estar interessada en el mateix. Pels



L'edifici Hesperia Tower, situat prop de l'hospital de Bellvitge. / CARLES RIBAS

promotors és semblant a rodar un caríssim spot publicitari, amb l'avantatge que passat un cert temps es pot vendre a un altre. Una manera de protegir-nos d'aquests excessos de 105 metres d'alçada seria obligar la cadena que l'ha promogut a no poder vendre-se'l mai.

Crec que si un s'ha de quedar per sempre amb aquest artefacte s'ho pensaria dues vegades a l'hora d'encarregar-ne el projecte. Una disfressa pot ser bona per una nit de carnaval, però anar vestit així cada dia no ho fa ningú. Bé que ho saben els del cobrador del frac.

Pensar o abdicar

ÀNGELA MOLINA

Què o qui ocupa el lloc entre l'espai públic i el privat? Com portar-lo a la vida quotidiana? Alguns episodis de les novel·les negres han resolt aquest pseudoenigma, ja que juguen amb l'analogia dels espais que estan més enllà de la jurisdicció ordinària, on es poden cometre sense cap risc de pena els pitjors crims: un fosc subterrani sota el mur de Berlín, una vella sastreria que amaga en la rebotiga un laboratori on es fabriquen noves personalitats, un despatx de la CIA, un àtic abandonat on algú vigila la vida dels altres... No només el cinema anomenat independent, també el que forma part de la indústria oficial, ha fantasiejat amb la idea d'aquestes terres de ningú, paradisos de la llibertat del terror estatal.

Rendició Extraordinària és una expressió utilitzada als Estats Units per a procediments extralegals mitjançant els quals els sospitosos de terrorisme són enviats a altres països per a ser empresonats i interrogats. Els crítics han acusat la CIA

de desfer-se de sospitosos amb l'objectiu d'evitar les lleis americanes que prohibeixen la tortura i han anomenat aquesta pràctica *tortura per proxy*. Amb aquesta idea, el col·lectiu Latitudes (Max Andrews i Mariana Cánepa, www.ltds.org) ha reunit a la galeria Noguerras & Blanchard un conjunt de treballs en resposta a nocions de risc i la seva abstracció, en un món dominat per la incertesa, l'amenaça i la inseguretat. L'especulació immobiliària, la clandestina rendició de terroristes sospitosos, l'escàndol financer d'Enron, l'Operació Malaia a Marbella o les escales d'avions dels serveis secrets a Palma de Mallorca produeixen en el ciutadà suspicàcies cap als governants, i una total aversió al desconegut.

Mariana Castillo Deball, Gardar Eide Einarsson, Rainer Granahl, Carsten Höller, Christopher Knowles, Josephine Meckseper, Roman Ondák, Wilfredo Píeto i Natasha Haghigian proposen amb els seus treballs una varietat de debats ideològics, i indirectament descriuen els

nous espais que els Estats, en col·laboració amb el capitalisme, obren per a la nova classe dominant. Atenció al treball de l'alemanya Natascha Haghigian, que mostra en un monitor com descarregant un determinat programa informàtic —per descomptat, americà— a l'ordinador, l'usuari firma (per defecte) una clàusula en la qual assegura no pertànyer a cap país sospitos —Cuba, Corea del Nord— o altres països musulmans (Iran). La xarxa, mal que ens pesi, també alberga les noves institucions penitenciàries globals. Ho va dir Margaret Thatcher en el seu millor moment: "No hi ha alternativa". I fins a Gorbatsxov li va donar la raó. Però no pot ser la por, o la falta d'imaginació. El món dels mitjans de comunicació del qual ara disposem mai havia estat tan ple de fantasies i possibilitats de compartir altres mons imaginaris. Una exposició per pensar, o abdicar.

Rendició Extraordinària. VV.AA. Galeria Noguerras & Blanchard. C/ Xuclà, 7. Barcelona. Fins al 19 de maig

VIST I PLAU

Humor efímer

BELÉN GINART

La lluita ferotge per l'audiència no forma part de l'estil de TV-3. La cadena fa bandera de la confiança en els seus espais, de la necessitat de donar-los temps perquè es consolidin i de relativitzar els índex de telespectadors. A pesar d'això, han bastat només dues edicions del nou programa *El gran què*, estrenat el passat 29 d'abril, per descavalcar-lo de la graella. La tèbia acollida que se li ha dispensat (un 7% de la quota de pantalla el dia de l'estrena, i un 6,7% en la segona entrega) ha convençut els responsables de la televisió de la conveniència de tornar a la fórmula clàssica de les tardes del diumenge, consagrades al cinema.

El gran què és (era) una producció d'El Terrat per a Televisió de Catalunya, confiada a l'equip d'El Cansancio, un grup especialitzat en humor, que fins ara l'havia canalitzat en dos mitjans: el teatre (se'ls pot veure tots els divendres al Teatreneu) i la ràdio (a *El matí i la mare que el va parir*, de ràdio Flaixbac). Una aposta feta amb certa gosadia perquè suposava col·locar al capdavant de l'espai Berto Romero, una cara nova, desconeguda per al gran públic (no així pels fidels seguidors d'El Cansancio, que mantenen un càlid fòrum a Internet on no hi manquen, però, algunes reflexions preocupades sobre el nivell de l'aventura televisiva).

Un programa de noranta minuts de durada és tot un repte per a un presentador. És molt difícil aconseguir mantenir l'interès durant tanta estona. I cal molt domini dels recursos televisius per poder-hi fer front. La inexperiència és un gran obstacle per superar amb èxit la contesa, i en els dos programes emesos, Romero no se n'ha sortit. I amb tot, val a dir que ell, amb el seu posat d'antiheroi, espontaneïtat i frases enginyoses, és l'element més valuós de tot l'espai (la cadena, d'acord amb El Terrat, estudiarà una fórmula alternativa per encabir Berto en la seva programació). Però és que la mitjana és modesta, amb una concatenació de seccions breus amb gags poc elaborats, matussers a l'hora de fer riure i més d'un personatge inconsistent (cap tant com el *superflequer* de diumenge passat).

En línies generals, *El gran què* ha patit d'una factura que des de fora sembla poc exigent, gairebé d'anar per casa, que en desmereix els continguts. Des del principi s'ha presentat com un tipus d'espai adreçat a tota la família i fet amb la col·laboració de la suposada família del presentador. Berto Romero ha iniciat cada entrega des d'un espai ambientat com el seu dormitori, parlant a través d'una *webcam*. Mentre monologava amb el públic, la veu de la seva mare l'apressava perquè es prengués el berenar abans d'anar a la tele a treballar. Després havia de córrer per arribar d'hora a plató. Allí l'esperaven personatges com la seva cosina Isadora, ballarina sense cap futur (ni gràcia) i el Tiet Josep, autor d'una sèrie de reportatges sobre realitats emergents que ell, amb la distància que dóna l'edat (malhumorada en el seu cas) presentava com a "collonades".

Els viatges a través d'una màquina del temps tronada, les aficions dels catalans el diumenge a la tarda (comptar els cotxes que circulen per les carreteres amb vocació estadística, contactar amb els morts de les sèries de ficció...), una entrevista breu i una sèrie d'invents més o menys esbojarrats són el magre menú d'*El gran què*, un programa tan efímer com el pòsit de l'humor que ha ofert als especta-

MERCÈ IBARZ

Ha estat fins ara impossible entrevistar Jordi Pericot: és un artista secret. És un *bartleby* de l'art, del cinètic en el seu cas. En un determinat moment, com el personatge de Melville, també es va "estimar més no fer-ho" i plegar. Va deixar de ser l'estrella cinètica que havia representat el pavelló espanyol a la Biennal de Venècia de 1972, on Antoni Tàpies l'havia precedit. Val a dir que el *bartleby* Pericot (el Masnou, 1931) ha fet de la seva desaparició un altra obra d'art, d'estricta obediència conceptual: ha aconseguit no ser recordat com a artista plàstic, pel sistema de fer i fer coses que no solen ser vistes com a conjunt coherent i que ho són: pintar d'amagat i ben diferent d'abans, ser professor i investigador universitari, així com estudiós i divulgador del disseny des dels anys que fou el primer director de l'escola Elisava.

Un d'aquests éssers de tres barrets, en definitiva. Ell diu que es limita a fer amb llibres i classes el mateix que amb l'art: "L'art és comunicació: L'obra d'autor no m'interessa, només m'interessen les propostes artístiques que fan coautor l'espectador. Com les classes, com els llibres. No hi veig cap contradicció, ni menys encara cap desdoblament. Tot està entrelligat".

Pregunta. No en dubto. Però el cas és que fa anys que no es podien veure les seves pintures i ara vostè les exposa al Museu Nàutic del Masnou. Tot molt discret. Ben poca gent entre els historiadors i fins els simples seguidors de l'art les deu conèixer, ni tampoc a la Universitat [Pericot és catedràtic emèrit a la UPF], com tampoc no

"A Cirici-Pellicer li deia que el vertader art social era el nostre, el cinètic, i no el tapià"

estan en les nostres col·leccions públiques. ¿Puc dir-li que el seu és un cinètic força interessant? No s'entén que no sigui més conegut. L'ha tingut molt amagat.

Resposta. Estic en uns quants museus internacionals... Miri, jo, de jove, volia ser apàtrida i durant els deu anys que vaig passar a França, entre Tolosa i París, del 1958 al 1969, ho vaig aconseguir. Detestava el franquisme i no volia cap pàtria. Em deien l'home de la maleta... Però les coses van tórcer aquesta pretensió quan em vaig adonar que no podia ni volia renunciar a la gent... Vaig tornar, vaig trobar la Gisa Morh...

P. Un apàtrida pot contribuir molt i bé a la creació col·lectiva...

R. N'hi ha exemples, sí... Vam fer de tot amb els amics d'aquí: Ràfols-Casamada —que em va fer tornar per participar el 1969 de la Tancada de Montserrat—, Daniel-Giralt Miracle, Ricard Salvat —per a qui vaig fer els figurins cinètics de *Primera història d'Esther*, d'Espriu—, Joan Mas, de la galeria René Metras, músics com Mestres-Quadreny i De Pablo, pintors cinètics com Sempere i Iturralde. Vam fer el grup MENTE (Manifestació Experimental de Noves Tendències Estètiques). També em vaig embarcar de seguida en la fundació de l'escola de disseny Elisava.

P. I guerres dialèctiques a una i altra banda del cinètic.

R. Ah, sí! Tàpies i Cirici-Pellicer, a qui jo deia que el vertader art social era el nostre, el cinètic, i no el tapià, eren molt actius contra nosaltres a la premsa. A l'altra banda teníem els conceptuals:

JORDI PERICOT / Artista

"Només m'interessa l'art que fa coautor l'espectador"



Jordi Pericot, junt a una de les seves obres que s'exposen al Museu Nàutic del Masnou. / CARMEN SECANELLA

UN 'BARTLEBY' DEL CINÈTIC

- Jordi Pericot ha realitzat una àmplia tasca investigadora i docent sobre la teoria de la imatge, la comunicació i la pedagogia del disseny
- L'any 1958 decideix abandonar l'Espanya franquista i s'instal·la a França. En tornar, el 1969, participa en la creació del grup MENTE (Manifestació Experimental de Noves Tendències Estètiques) i de l'Escola Superior de Disseny de Barcelona Elisava, d'on és el primer director.
- El 1972 representa Espanya a la Biennal de Venècia. Després de l'èxit venecià li plouen ofertes, però Pericot decideix plegar.
- L'Ajuntament de Barcelona li lliurarà el pròxim 5 de juny la Medalla d'Or al Mèrit Cultural
- Fins al 17 de juny es pot veure al Museu Municipal de Nàutica d'El Masnou la mostra *Jordi Pericot. 20 anys d'art cinètic (1964 - 1984) + gràfics actuals*.

Mercader, Muntadas, Miralda, bons amics personals amb qui estàvem sempre discutint. No tinc, però, cap recança, he fet sempre el que he volgut. Miri, ho diré d'una altra manera: Amb el pas del temps m'he pogut transformar en espectador de Jordi Pericot... que diuen que era jo mateix.

P. L'exposició d'ara, al Masnou, és un *must* Pericot: hi ha el bo i el millor.

R. Troba? Me n'alegro, perquè l'exposició és el resultat d'una sèrie de decisions que vaig prendre només començar, a París, i de les quals no m'he allunyat mai: no pago galeria, no venc directament a ningú, sempre l'envio al *galero* (en diem així perquè ens feien remar) i una peça de cada exposició me la reservo per a mi.

P. O sigui que aquestes són les seves obres que més li agraden.

R. N'hi ha alguna altra en un museu suïc que no hauria volgut vendre, però... Sí, aquestes són les meves.

P. Per què va plegar, després del triomf de la Biennal de Venècia del 1972?

R. Després em van ploure tota mena d'ofertes importants. La situació econòmica va millorar força. He de dir que vaig tenir sort des del principi. A París, em va venir a buscar a casa la galeria Damier, que estava davant mateix de la galeria Denise René, ben important aleshores, sobretot per al cinètic, com vostè mateixa ha recordat en aquestes pàgines fa poc. Després de Venècia hauria pogut entrar a la Maeght de París, ser el primer d'aquí que entrava després de Tàpies. No ho vaig voler.

P. I això?

R. (Ample somriure de Pericot, home de veu calmada) Quan les coses em van bé, plego.

P. Ho podria explicar més?

R. No valorava el que feia. El desenvolupament artístic i el reconeixement social m'havien vingut tan rodats... Fins els dubtes d'anar a Venècia representant l'Espanya franquista, poc després de la Tancada de Montserrat i de l'estada a comissaria, els havia esvaït aviat. Però després de l'èxit venecià no volia repetir-me, menys

encara obligat per un *galero*, quan ja m'estava cansant de la geometria cinètica estèril. Hi ha una altra raó poderosa: les noves tecnologies. A primers dels anys 70 ja es veia que l'aparició de l'ordinador ho canviaria tot. I així ha estat, la imatge virtual que jo feia als 60 era una imatge mental, mentre que ara és pertot. I és bo que així sigui. El món digital és totalment cinètic, per definició. Té la facilitat de producció, tot és senzill de fer i un es pot dedicar a desenvolupar les idees. Ben portat, el digital podria representar la conquesta del món de les idees. Però estem en una economia de mercat... i no passarà.

P. El seu cinetisme té un tret específic: no li preocupa tant el moviment com l'espai, de fet introdueix el buit en l'obra de dues dimensions, a través del forat, que en vostè és cabdal. En aquest sentit les seves pintures s'han de veure, han d'estar-se en algun lloc públic, perquè reproduïdes perden aquest sentit de l'espai. Com hi va arribar? Vostè les comença a fer quan torna de París. Hi va tenir res a veure l'espai que va trobar aquí, al retorn del seu exili voluntari?

R. Podria veure-ho així. El franquisme era una falta d'espai absoluta.

P. Als 80, en secret com qui diu, canvia de registre i conrea una figuració singular, que l'emparenta amb el pop i el *body art*.

R. Vaig deixar la geometria exclusiva per a les noves tecnologies i em vaig decidir a provar un cinetisme orgànic, que introduïa el cos humà: he provat d'aplicar l'estètica cinètica al moviment dels braços, el cos, el penis, i molt especialment dels llavis i la cara en el moment de pronunciar fonemes.

"El món digital és totalment cinètic, per definició. Té la facilitat de producció"

P. I així acaba dient MERDA en una tela, vostè mateix.

R. També em vaig fer dues sobre la lectura del *Manifest Comunista*... ha, ha.

P. Veig que no ha guardat el 127 que la Seat li va deixar el 1974 per col·locar a la Rambla de Catalunya. No li agradava, no el va voler conservar?

R. Calli, calli, no es pot imaginar el greu que em sap. Vam fer cotxes uns quants: Guinovart, Ràfols-Casamada, Bartolozzi... Vaig fer pintar el meu de color gris policia i el químic Alegret, avui secretari de l'Institut d'Estudis Catalans, em va ajudar amb el poliuretà expandit per aconseguir el color vòmit que ompliria el cotxe... a fora hi vaig fer un tipus de lletres i signes que de lluny permetien llegir la paraula POLICIA. Els de Cristo Rey van armar-la i la Seat va retirar el meu cotxe. No el vaig voler donar a un museu de Castelló perquè volia que es quedés en algun de Barcelona. No l'he pogut localitzar. Se'l va quedar la Seat, i ara resulta que s'ha perdut.

P. Segueix dibuixant i pintant.

R. Li'n dic pròtesis, satíriques totes. Aquesta veu, contra l'alcalde de CiU del Masnou, que ens ha deixat sense platja per fer el port esportiu dels rics, em va suposar un judici. L'alcalde em va posar una querrel·la criminal per haver organitzat un referèndum popular sobre el seu projecte de port.

P. I segueix escrivint llibres. Què prepara ara?

R. Una reflexió sobre l'argumentació a través de la mentida.

Poc però sovint

ENRIC CASASSES

El que fa a Max Jacob, que per impulsar la polèmica diria que és un poeta més interessant que Apollinaire i més patafísic, agafant el mot patafísic en el seu sentit propi de ciència de les solucions imaginàries, cal dir que en el seu famós pròleg de 1916 al seu llibre més famós, *El cornet dels daus*, que és un llibre que conté prop de dos-cents poemes en prosa, ell mateix s'hi presenta gairebé com l'inventor del gènere. No hi ha dubte que sabia de què parlava, perquè al cap de poc, el 1919, va publicar la seva traducció francesa del *Libre d'amic i amat* de Lull, que ja tenia sis o set segles i que, com tothom sap, és el primer llibre de poemes en prosa pròpiament dits de la tradició diguem-ne europea o occidental. En el seu famós pròleg de 1916, a més de presentar el poema en prosa com un descobriment gairebé seu (bé que naturalment amb uns precursors, com Aloysius Bertrand i Marcel Schwob), Max Jacob desterra i exilia i despatxa fora del gènere les aportacions de Baudelaire i de Mallarmé, que més que poemes en prosa són apòlegs o faules, i les de Rimbaud, que és poeta i escriu en prosa però no fa poemes en prosa sinó descordats fragments de prosa espectaculars i brillants com aparadors de joieria però malalts de "desordre romàntic" dut a l'extrem. Un poema en prosa no és un aparador: és una joia. Com ara per exemple un dau. Mallarmé havia sentenciat que cap tirada de daus no podrà abolir l'atzar. Sant Max Jacob no ho contradiu ni ho corrobora, es "limita" a tirar els daus un cop i un altre cop, havent ben remenat el cornet o gobelet que els conté i que fa aquell característic clec cataclec tan arrelat a la tradició europea dels reis tafurs, reis miserables mal cofats o emperadors amb espartenyas que agitaven els daus a les tavernes i que tenien (moralment) més autoritat i eren (humanament) més forts que els homes del rei i que els esbirros del papa i l'antipapa però igualment han acabat pràcticament extingits per la repressió que aquests menen i que ha arribat a l'extrem de reglamentar-nos tots els passos i passets, avui.

"Si Mallarmé no fos melindrós i obscur, seria un gran clàssic", li concedeix Max al famós pròleg, on per cert no s'està d'al·ludir unes quantes vegades a les regles que ha de complir el poema en prosa, però les esmenta així en general, sense concretar, sense dir quines són ni com són. Com si pressuposés que ja ho sabem de la mateixa manera que sabem que un sonet té catorze versos o que una caricatura té unes exigències (unes regles) diferents que un retrat. La mostra de les regles del poema en prosa ens la dona Max Jacob en acció amb els molts i molts que en va escriure.

El cornet dels daus, segons el seu mateix autor, s'ha de llegir poc però sovint. Ha estat un dels llibres més imitats del segle XX i en canvi dels menys citats pels literats canònics. Un dels pocs que li reconeixen la mestria és Foix en un parell d'articles molt clars, un del 1930 publicat a *La publicitat* i l'altre a *Ariel* el 1946, quan encara no feia dos anys que el poeta bretó d'origen alsacià però francès, i jueu però catòlic, havia mort en un camp nazi. Max Jacob veia l'art amb regles ben definides i la vida sense. I no a l'inrevés, com voldrien els papes i antipapes d'avui.

Agenda

Art per a tothom. Els artistes i artesans del districte barceloní de Ciutat Vella (barris del Raval, Gòtic i Born) tornaran a obrir les seves portes al públic en el marc de la catorzena edició de Tallers Oberts (www.tallers-oberts.org), que se celebrarà aquest cap de setmana (12 i 13 de maig) i el proper (19 i 20 de maig).

La pionera iniciativa, organitzada per l'Associació d'Artistes i Artesans del Foment de les Arts i del Disseny (AFAD), aplega 67 tallers de disciplines diverses que abracen pintura, escultura, ceràmica, gravat, fotografia, joieria, disseny de moda i enquadernació. Els visitants, que l'any passat van ser més de 3.000, podran preparar el seu itinerari en els dos punts d'informació ubicats al FAD (plaça dels Àngels, 5-6) i al centre cívic Convent de Sant Agustí (Comerç, 36), on es distribuïran gratuïtament el mapa dels espais i el calendari dels actes programats (tallers, presentacions d'artistes i concerts). La novetat d'aquesta edició, juntament amb les visites



Artistes i públic coincideixen a Tallers Oberts. / CARMEN SECANELLA

guiades gratuïtes, consisteix en dos exposicions, l'una al FAD i l'altra a l'Ateneu Barcelonès (Canuda, 6), obertes des de demà fins al 20 de maig. Allà es podran adquirir obres de tots els artistes participants amb descomptes que arriben fins al 40%. A més, també es posarà a la venda a un preu reduït *Barcelona, pàgines taronges*, guia que recull 54 tallers d'artistes de Ciutat Vella. — R. BOSCO.

DISCOTECA

CANÇÓ. 'Tot' (K Industria), de Quico Pi de la Serra. Després de quaranta anys de treball, Quico Pi de la Serra segueix al peu del canó lluitant a contracorrent per a imposar la seva personal forma d'entendre la cançó (és a dir: sense fronteres, ni apriorismes). En aquest nou lliurament el cantautor barceloní barreja descaradament el blues amb ritmes africans i llatins. Inclou, a més i per primera vegada, textos en



castellà i cançons sense paraules (ni més ni menys que *La Internacional!*). Malgrat la pluridireccionalitat estètica, el disc sona fresc i directe. Pi de la Serra al 200%. —MIQUEL JURADO

DIVERSITATS

Pallasso per adults. Jango Edwards va descobrir per accident que portava un pallasso al seu interior. Així va començar la seva llarga carrera en el difícil art de fer riure, que cultiva en una variant políticament incorrecta adreçada als adults. Ara presenta a Barcelona *Cabaret González*, on es desdobra en dos personatges: Juan González i ell mateix. **Antilla BCN Latin Club (Aragó, 141), Barcelona. Dilluns de maig i juny, 22.30 hores.** —B. G.

Cursos teatrals. Al llarg de tota la temporada, l'Obrador de la Sala Beckett ofereix diferents cursos i tallers al voltant de l'escriptura teatral i la direcció escènica. La inscripció ja és oberta i les places, limitades. **L'Obrador de la Sala Beckett. (Alegre de Dalt, 55), Barcelona. www.salabeckett.com.** —B. G.

Màgia. No calen presentacions per a Juan Tamariz. El mag més conegut de tot l'Estat espanyol dedica més temps a l'estudi i la divulgació de la seva especialitat que a oferir espectacles. Una pausa en aquesta activitat el porta ara a Sabadell amb la seva *Magia potagia*.

Teatre Principal (Sant Pau, 6) Dies 12 i 13 de maig. Dissabte, 21.30 hores. Diumenge, 18.00 hores. —B. G.

Cants del Japó. Recital d'entrada lliure de cançons tradicionals japoneses i catalanes a càrrec de la pianista Maria Rosa Ribas i de la cantant Yoko Suzuki.

Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (Sant Pere més baix, 7), Barcelona. 10 de maig, 20.00 hores.

Parlar de Goya. Valeriano Bozal, catedràtic d'Història de l'Art de la Universitat Complutense de Madrid, imparteix la conferència titulada *Grotesc i tràgic: els dibuixos de Goya*, activitat paral·lela de l'exposició del MNAC *Dibuixos espanyols de la Hispanic Society of America*. **Auditori del Museu Nacional d'Art de Catalunya (Parc de Montjuïc), Barcelona. 10 de maig, 19.00 hores.**

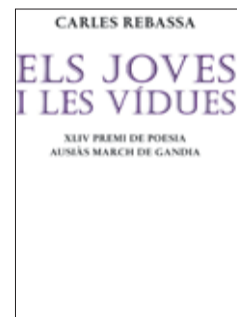
Marató Anime. Els seguidors dels còmics japonesos estan de sort: 10 hores de projecció (gratuïta) de la sèrie *d'anime Nana*, basada en l'obra original d'Ai Yazawa. **Aula A2-002 del Campus Nord de la UPC (Jordi Girona, s/n), Barcelona. 12 de maig, a partir de les 10.00 hores.**

Música de La Habana. Lissy Álvarez i el quintet de La Habana presenten *De lo culto, lo popular*, un nou treball de *latin-jazz*. **Jamboree (Plaça Reial, 17), Barcelona. 10 de maig, 21.00 i 23.00 hores.**

L'Amèrica Llatina urbana. Gérard Imbert repassa a la conferència *Telepolis* la relació entre la televisió i els estereotips socials dins del projecte *Imaginaris urbans a l'Amèrica Llatina: arxius*. **Fundació Antoni Tàpies (Aragó, 255), Barcelona. 11 de maig, 19.00 hores.**

RECOMANAT

Un dels objectius del Festival de Poesia de Barcelona és atraure nous lectors de versos. Pels interessats que vagin una mica perduts, una proposta: *Els joves i les vídues* (Edicions 62, 72 pàgines, 15 euros), de Carles Rebassa. El poemari, el tercer de l'autor, va rebre el premi Ausiàs March que lliura l'Ajuntament de Gandia. Rebassa barreja el plaer estètic amb el compromís social i poli-



tic. Un exemple més de què l'activisme i la literatura poden anar de la mà sense grinyolar.

-Jorge Rulli-
Grupo de Reflexión Rural, Argentina

¿Qué se esconde detrás de los Biocombustibles?

10 de mayo a las 19h30

Sala de Actos
Escuela Industrial de Barcelona
Compte d'Urgell, 187

HPC IBÉRICA, S. A.

CONVOCATORIA JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Se convoca a los señores accionistas de HPC IBÉRICA, S. A., a la junta general ordinaria de la sociedad, que se celebrará, en primera convocatoria, el día 20 de junio de 2007, a las 17 horas, en el domicilio social, y en segunda convocatoria, el día siguiente, en los mismos lugar y hora, con arreglo al siguiente orden del día:

Primero. Examen y aprobación de las cuentas anuales integradas por el balance, la cuenta de pérdidas y ganancias y la memoria; el informe de gestión y la propuesta de aplicación de resultados del ejercicio 2006, comprendido entre el 1 de enero de 2006 hasta el 31 de diciembre de 2006.

Segundo. Aprobar la gestión del administrador único durante el ejercicio 2006.

Tercero. Cese y nombramiento del administrador único de la compañía.

Cuarto. Ruegos y preguntas.

Quinto. Lectura y aprobación del acta de la junta general.

Los accionistas tienen derecho a examinar en el domicilio social todos los documentos que han de ser sometidos a la aprobación de la junta general. Asimismo, los accionistas pueden solicitar la entrega de dichos documentos o el envío gratuito a sus domicilios.

Barcelona, 4 de mayo de 2007
El administrador único, Ramón Coderch Negra

DETALLISTAS DE BACALLA DE CATALUNYA, S. A.

El Consejo de Administración de la sociedad, por acuerdo adoptado en fecha 23 de abril de 2007, convoca a los señores accionistas a la junta general ordinaria y extraordinaria de accionistas, que tendrá lugar en el salón de actos del Gran Casino de Montcada i Reixach, ubicado en 08110 MONTCADA I REIXACH, carretera de Sabadell (nacional 150), km 2.6, el día 11 de junio del año 2007, a las 18 horas, en primera convocatoria, y el día siguiente, en el mismo lugar y hora, en segunda convocatoria, en caso de no reunirse en la primera el quórum legal, para deliberar y tomar acuerdos sobre los asuntos comprendidos en el siguiente

ORDEN DEL DÍA

Primero. Examen y aprobación, si procede, de las cuentas anuales e informe de gestión de la sociedad, correspondientes al ejercicio 2006.

Segundo. Examen y aprobación, si procede, de la propuesta de aplicación de resultados correspondientes al ejercicio 2006.

Tercero. Aprobación de la gestión del Consejo de Administración.

Cuarto. Aprobación, en su caso, de la estructura y del presupuesto para el año 2007.

Quinto. Autorización, si procede, de compraventa de acciones y renuncia en su caso del derecho de suscripción preferente.

Sexto. Autorización al Consejo de Administración de la sociedad para la adquisición derivativa de acciones propias dentro de los límites y con los requisitos establecidos en la Ley de Sociedades Anónimas.

Séptimo. Facultar, en su caso, para la ejecución y elevación a público de los acuerdos adoptados.

Octavo. Ruegos y preguntas.

Noveno. Redacción, lectura y aprobación, en su caso, del acta de la junta.

Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 112 de la Ley de Sociedades Anónimas, a partir de la fecha de publicación del anuncio de convocatoria, los señores accionistas, podrán obtener de la sociedad, de forma inmediata y gratuita, copia de las cuentas anuales y del informe de gestión, así como de la propuesta de aplicación del resultado correspondientes al ejercicio 2006 y de todos los documentos que hayan de ser sometidos a la aprobación de la junta.

En Barcelona, a 7 de mayo de 2007
Teófilo Redondo Buciegas, Presidente del Consejo de Administración